

havde hun ogsaa vundet Haab om ny Kraft og Sundhed for sit stakkels ømtaalige Legeme.

Blandt de mange forskelligartede Bøger og Tidsskrifthefter, der altid laa opstablede paa hendes Bord, fandtes nu ogsaa lægevidenskabelige Værker og Sundhedstidender, som hun ivrig studerede. Heltemodigt gennemgik hun for Tiden en spartansk Hærdningskur med iskolde Bade og timelange Fodvandring. Allerede inde i København var hun begyndt at gaa tidlige Morgenture ud ad Langelinie paa Trods af Vejr og Føre, — til stor Morskab for Familjens Bekendte i Bredgade, der fra Vinduerne betragtede hende, naar hun ved Nitiden vendte hjem, skridtende afsted i pligtmæssig Ilmarch under en drivende Paraply.

Og al denne Ihærdighed havde saa alligevel ingenting frugtet. Hendes Længsel var for stærk. Hun kunde tilsidst næsten ikke taale Synet af Mennesker. Og Nætterne var søvnløse og uendelige som en Evighed. Naar hun sov dybest, vækkedes hun af en Flues Summen.

Alligevel var hendes Sind kun sjelden nedstemt. Som hendes Breve til Per aldrig indeholdt mindste Klage, var hun selv i sine svageste Øjeblikke fuld af Haab. Hun var fra Barnsben saa vant til legemlige Plager, at de ikke længer paavirkede hende sjæleligt. Hun var ligesom kommen paa Kammeratskabsfod med sine Lidelser. — Værre for hende var derfor de skjulte Bekymringer.

Hun var bleven mere og mere overbevist om, at hun var frugtsommelig. I Strid med, hvad hun af Hensigtsmæssighedshensyn havde svaret Moderen, som var begyndt at gøre hende intime Spørgsmaal, havde der vist sig Tegn, som bestyrkede hendes Formodning. Til Per havde hun dog endnu intet nævnt derom, og noget sikkert vidste hun da heller ikke, idet hendes naturlige Funktioner altid havde været præget af stor Uregelmæssighed. Selve Forestillingen om at skulle være Moder ængstede hende egentlig kun forsaavidt, som hun til Tider frygtede for ikke at have Kræfter nok til at føde et Barn til Verden. Men i det hele og store beskæftigede Sagen hende mindre, end hun paa Forhaand vilde have troet. For hver Gang hendes Tanker drejede sig om hendes Tilstand, kresede de hundrede Gange omkring Per. — Langt mere angribende og ødelæggende for hende var derfor hendes stadig uovervindelig og ubeherskelige Skinsyge.